

γύπες οικοπεδοφάγοι μέρα νύκτα το φερμάρουν,
και ζητούν καλά και σώνει δίχως μάχη να το πάρουν.

"Αχι! ποὺν ἔκειν' ἢ φορά!...
καὶ δὲν πιστεύω τώρα
ἐγὼ πῶς εἰμ' ἔκενος, ποὺ τρεχε σὰν ζαρκαδί
στὸν κάμπο, στὸ λαγκαδί,
κι' ἔπερνε τόσο δρόμο
μὲ σάκκουε εἰς τὸν ὄμο.

"Ὁ νέοι στρατιῶται,
τὶ ψευδομάχαις τότε
καὶ τὶ πεζοπορεῖαις δὲν ἔκανα κι' ἐγώ,
καὶ τώρα ποὺ σὰς βλέπω νεδῶ καὶ σφριγῶ.

Τώρα, ποὺ δὲν πετῶ μ' ὄνειρατ' ἀερῶδη
καὶ δύσκολα πολὺ μ' ἔχω νὰ πάρω πῶδι,
τώρα, ποὺ τόσοὺς ἀλλους παλῶδες σὰν ἀναφέρω,
μοῦ λένει ξύσου, γέρο.

Τώρα, ποὺ μὲ τὴν πούλα δὲν μὲ σπῆν' ἢ δάνα
καὶ δόντια πᾶ δὲν ἔχω νὰ φάω κουραμένα,
βλέπω καὶ τὸ παιδί μου φαντάρο τακπῶ,
ὅπου θαρρεῖ πῶς εἶναι τὸ Στρατιωτικὸ
γὰ τὸ δικό μου σπῆν' σὰν κληρονομικῶ.

Φαντάρος ὁ πατέρας, φαντάρος τὸ παιδί...
μὰ τί καμάρει τῶς
σὰν τρέχῃ στὸ Γουδί,
σὰν βρίζεται στὸ λαχῶ.

Μὰ πῶς τὸ καρῶνος μὲ σάκκουε εἰς τὴν πλάτη,
κι' ἂν φέρῃ καί' στὸ σπῆν' καμυρῶ ἀμυρῶδαλήτη,
ἐγὼ τοῦ λέω τότε: σὺρε νὰ φέρῃς κι' ἄλλαις
ἀκόμη πρὸ μεγάλαις.

Κι' ἂν φέρῃ καὶ κανένα κορέο τὸ Στρατῶνος,
φέρε τοῦ λέω κι' ἄλλους, ἕνας δὲν φθάνει μόνος.

Κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ, παιδί μου, ὅτους χρόνους τοὺς ὠραίους
ἐπῆν' ἀμυρῶδαλάταις στὸ σπῆν' καὶ κορέους,
κι' ἂν ἔβλεπα καμμία νὰ βόσκῃ στὸ κερμί μου,
τὴν ἄφωνα νὰ βόσκῃ, τὴν εἶχα γὰ τὴν τιμῆ μου.

Τέτοια μὴ σὲ σκοτίζουν, καὶ δόλοιο γὰ ντροπῆ
μὴν τὰ θαρρῆς, νεότης...
χωρὶς αὐτὰ κανένας ἀδύνατον νὰ πῆ
πῶς εἶναι στρατιώτης.

Κ'.

"Ἄς μπορούσα νὰ γυρίσω στὰ δικά σας νεῖματα πάλι,
κι' ἄς ξανατραβούσα πόνους
καὶ πηλῆγιο τρεῖς χρόνους
ἄς φορούσα στὸ κεφάλι.

"Ἄς γυνομένου φαντάρος
νὰ κοκκινίξω σὰν μῆλο
καὶ τοῦ σάκκου μου τὸ βάρος
νὰ τὸ νέμω γὰ φύλλο.

Τώρα, ποὺ θὰ γυρίστε στὰ σπῆν' σας καὶ πάλι
χωρὶς χακί, χωρὶς σπαθὶ καὶ στέμμα στὸ κεφάλι,
τώρα, ποὺ δὲν θὰ τρέχετε σὲ λόγγους καὶ βουνά,
τώρα, ποὺ θὰ φορέστε τὰ φράγκικα ξανὰ,
ἐξάστε, παρκαλιῶ καὶ κρόπτις, τιμωρεῖαις,
μεγάλους περιορισμοὺς ἀποτήσις, τιμωρεῖαις.

Ξαχάστε καλά παιδιὰ, κάθε κακὸ καὶ κόνε
κι' ἔλο μιλάτε χαριτοποὶ γὰ τὰ καλά καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνεθήκατε ψηλά κι' ἂν πιάσατε τῆς σάχαις,
κι' ἂν σὰς ἐπρονήματισαν ἔστω καὶ ψευδομάχαις.

Κι' ἂν οὐ πορεῖαις φάσιον μορφαῖς ἠλοκαμμέναις
νύκτας φηγαροτόλισταις, κὰν ἀστοροκνημέναις,
κι' ἂν κουρασμένοι πῶσατε οὐ σχολοῦς, καὶ οὐ πεῦκα,
κι' ἂν σὰς ἀρωματίσανε τερῶματά των χάρισμα,
κι' ἂν ἴσκιωσε τὸν ὄμο σας κὰν πλάτανος κὰν λεῦκα,
κι' ἂν σὰς γανούρισε γλυκὸ ρεμματαρῆς καλάρουμα.

Κι' ἂν καλῶδηματα Μουσῶν
κελῶδησαν κοντὰ σας,
κι' ἂν νόμισαις τρεμάσαν βασῶν
εἰς τὰ πατήματα σας.

Κι' ἂν ἤχησαν τριγύρω σας ἤχοι πολεμικοὶ
κι' ἂν ὄνειρο, καλὰ παιδιὰ, στὸν ὄμο σας ἐπῆν'
πῶς λύραις μετ' ἀλλοθυναῖς ὄμοθουσαν τὸ χακί
κι' ἔγινε τὸ πηλῆγιο νίκης χρουσις στεφάνι.

Τούτα ποτὶ, καλὰ παιδιὰ, νὰ μὴν τὰ λημονήτε
κι' εὐὰν εἶοι γὰ τὸν Στρατῶ καὶ σὰς ν' ἀναφονήτε.
Μὴ στὸ ποτάμι ρίξετε ποτὶ τῆς λημοσύνης
στρατῶνων εὐτυχεῖς καιρούς,
καὶ φαγοπότια καὶ χοροὺς
καὶ νῆς ἀδελφοσύνης.

Μὰρ, στὰ σπῆν' σας λοιπὸν χάσκει ψωμί νὰ τρώτε,
ἐκουράστε τὸ κορμί σας,
καὶ νὰ τῆχετε τιμῆ σας,
πρὸ γιγῆκατε καὶ σὰς τῆς πατρίδος στρατιῶται.

Γυρίστε στὰ σπῆν' σας, κι' ἄλλα παλλημαρῶκα
βῆλθουσε τώρα σὰν καὶ σὰς νὰ γίνουσαν φανταρῶκα,
εὐζωνοι, κανονιέρηδες, ἴππειοι καὶ πυροστέσαις,
νὰ μάθουσε κι' αὐτοὶ πυρὰ καὶ νὰ μᾶς κάνουν φέσαις.

Γυρίστε στὰ σπῆν' σας κι' εἶοι σας εὐχρηστέ
σὲ μὴ πατρίδα ζηλευτῆ νὰ ξανατραβῶδητε,
κι' ἄς στέχῃ πάντα σοβαρὸ
καθὲν παλλημαρῶ
μ' ἄρ' ὅτις σημαῖας τὸ σταυρὸ
καὶ τὴν γαλιζία χαρὶ.

Γὰ τοῦ Ρωμάνου τὴν Μαρῆ, τὴν κόρη τοῦ Μελά,
τὴν τιμημένη δέσπονα, τὸ δάκρυ μου κιλῶ.
Κι' αὐτὴν, ποὺ μ' ἐστεφάνωσε σ' ἐτυχιωμένο χρόνο,
τώρα κι' ἐγὼ μὲ πόνε
νεκρῆ τὴν στεφανώνω.

Καὶ καρποῖσις ποταμῶν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῶν.

Ματούσκα τώρα ὄρισκεται μὲς στὴν Ἀμερική,
Ματούσκα ἐτραγοῦδησε βροντοῦχος κι' ἐκαί,
καὶ γὰ τὴν σάβη τοῦ Μαρτιοῦ, τῆς Δευτέρας τὴν ἡμέρα,
μὲ τὴν γαλιζία πρόβαλε φουσανελας χονάτος,
κι' ὄμογενης ἀληθινὸς δὲν ἔμεν' ἐκαί πέρα
χωρὶς νὰ τρέξῃ μὲ θερμὸν Ματούσκαιον γεμάτος,
καί' στὸ Ματούσκα τότερο εἰνόντας εἶοι σάρκα
ἐγέμισαν δολλάρια μὴ μεγάλη βάρκα.